

Сіль для моря або Білий кит

Про книгу

Чотирнадцятирічна Ліза не знаходить спільної мови ані з батьками, ані з однокласниками. Здається, єдині, хто її розуміють, - це море і хлопець під загадковим ніком Білий Кит. А ще дивна Анна, яка вчить: "Головне не те, що зовні, і не ті, хто навколо. Головне, що в тебе всередині". Чи випадкова їхня зустріч? Чи зустрінуться Ліза і Білий Кит? І хто кого порятує, коли настане час відплати?

Ця історія про довіру, зневіру і про любов. Вона про нас із вами - дорослих і юних, розумних і наївних, романтиків і прагматиків. Зрештою, ця книжка про те, що сенс життя не в тому, щоб ставати сіллю для моря.

Анастасія
Нікуліна

СОНЦЕ ДЛЯ МАЛОГО

до
Великого
Кіт

АНАСТАСІЯ НІКУЛІНА

Сіль для моря,

або БІЛИЙ КИТ

Роман-бура

2021

ISBN 978-966-982-463-9 (epub)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Художник і дизайнер обкладинки
Світлана Акатьєва

Електронна версія створена за виданням:

Нікуліна А.

Н65 Сіль для моря, або Білий Кит : роман-буря / Анастасія Нікуліна. — Х. : Віват, 2019. — 224 с. — (Серія «Книжкова полиця підлітка», ISBN 978-617-690-681-0).

ISBN 978-966-942-083-1

Чотирнадцятирічна Ліза не знаходить спільної мови ані з батьками, ані з однокласниками. Здається, єдині, хто її розуміють, — це море і хлопець під загадковим ніком Білий Кит. А ще дивна Анна, яка вчить: «Головне не те, що зовні, і не ті, хто навколо. Головне, що в тебе всередині». Чи випадкова їхня зустріч? Чи зустрінуться Ліза і Білий Кит? І хто кого порятує, коли настане час відплати?

Ця історія про довіру, зневіру і про любов. Вона про нас із вами — дорослих і юних, розумних і наївних, романтиків і прагматиків. Зрештою, ця книжка про те, що сенс життя не в тому, щоб ставати сіллю для моря.

УДК 821.161.2
ББК 84(4Укр)

© Нікуліна А., текст, 2017

© Акатьєва С., обкладинка, 2017

© ТОВ «Видавництво “Віват”», 2019

Пролог

«Я тебе...» — Чоловік дратівливо стиснув олівець у пальцях. Це було важче, ніж він думав. Весільна клятва, хай їй грець! Нумо, хлопче! Згадай, вона ж хороша... Має бути щось добре між вами. Мусить!

Чоловік у світло-зеленій сорочці відсунувся від столу й відкинув голову на спинку крісла. Каштанове волосся, темні очі, зграбна статура... Він чортихнувся. Хоч що уявляй собі, а в голові все одно інша. Ластівка... Рвучко підсунувся до столу, витягнув чистий аркуш зі стосу паперів і став гарячково виводити літери.

«Я кохаю тебе, ластівко. Від першої хвилини й до останньої. Я готовий на все, щоб повернути тебе».

Вдих-видих. Закреслити останні два слова.

«Я готовий на все, щоб зробити тебе щасливою».

Це вже краще! Чоловік писав, мов заведений, аж поки не побачив, що рука вивела чуже ім'я наприкінці. Він мусив скласти обітницю для своєї нареченої Інги. Так, це були слова кохання: щирі, справжні, все, як вона хотіла, однак призначалися вони не їй. Збрехати зараз — зрадити пам'ять про все. Чоловік розстібнув верхній гудзик на тугому комірці. Дихати одразу стало вільніше.

Господи, це ж Інга не давала йому дихати! Її любов душила вже який рік, а він терпів і мучився, боячись образити. Він увесь час жив у страху, що зробить щось не так. Її любов укупі з його почуттям провини повільно заганяли в глухий кут, перетворюючи на безвільну маріонетку. Чоловік уявив усмішку Інги і ледь не сплюнув від огиди. Вона йому набридла. Як же вона набридла! Усім: починаючи від слинявого поцілунку вранці й до нічного масажу із задушливими пахощами слизьких масел.

Коли все дійшло до весілля? Як він пропустив це між першим і другим за вечерею? І тепер він має написати, що кохає її? Чоловік підвівся та став міряти кімнату широкими кроками. Він цього не зробить. Більше він цього не хоче. Все це було величезною помилкою.

Інга плакатиме. Вона точно плакатиме! Треба зробити так, щоб не бачити її сліз, інакше він знову дозволить натягнути зашморг собі на шию. Чоловік зупинився коло вікна й забарабанив пальцями по підвіконню. На склі вже були помітні плями, крізь які сіре небо здавалося ще похмурішим. Весна, чорт забирай! Сірі фасади старих будинків із облущеною фарбою, сірі дерева, сірий асфальт із проваллями ям, схожими на дупла в гнилих зубах. Усе сіре — як його життя! Вітер швиргонув необрізаний кабель від кондиціонера на стіну, і чоловік здригнувся від нав'язливого стуку. Написати їй листа! Нехай зненавидить його, нехай поливає брудом! Що завгодно, аби не повертатися...

Чоловік згорнув перший папірець і поклав його до кишені ретельно випрасуваних брюк — теж Інжина робота. Він усміхався: нарешті зможе влізти в прості джинси без істеричного «Скинь це негайно!» і забуде про всі ці краватки-метелики. Витягнув новий аркуш і швидко став писати, сильно натискаючи на грифель, щоб не передумати.

«Інго, все було брехнею. Пробач.

Я мушу це сказати. Пишу в листі, бо хочу, щоб ти знала, і не хочу чути, що ти мені скажеш. На все буде одна відповідь: ні. Ні, нічого не можна зробити. Ні, тобі не потрібно змінюватися. Ні, ти не винна. Я сам винен у всьому.

Пробач за те, що ніколи тебе не кохав. З тобою було саме існування, а зараз я зрозумів, що маю ще трохи часу, щоб пожити. У мене було справжнє кохання. Вона і зараз зі мною. Вона в моєму серці. Коли кохаюсь із тобою — бачу її. Коли сміюся до тебе — уявляю її, мою ластівку. Ти не зможеш дати мені небо. Ти не зможеш дати мені свободу. Так, я зрадник, брехун і негідник. Але я так більше не можу. Знайди того, хто сам захоче бути з тобою, а не робитиме це з примусу.

Пробач і прощавай».

Чоловік пам'ятав кожне слово, що написав у тому триклятому листі. Єдиному листі, який він так і не спромігся надіслати. Він саме йшов на пошту за маркою, а в наплічнику за спиною бовтався його нехитрий

скарб і відкладені гроші, щоб вистачило виїхати з міста світ за очі, тільки якнайдалі від цього несправжнього життя.

Інга зустріла його біля дверей. Схвильована, розчервоніла, з вологими від сліз очима. Сказала лише два слова: «Я вагітна». Наплічник із жалібним дзенькотом упав на підлогу: здається, там щось розбилося. Чоловік подумав: так розбиваються мрії. Тоді він уперше зрозумів, що більше не потребує неба. За вікном почав сіятися дрібний сірий дощ.

Розділ I. Штиль

— Ти куди? — Голоси підступали зусібіч. Мучителі боляче шарпали за волосся невисоку русяву дівчину й із гиготінням топталися їй по ногах. — Хочеш утекти? Давай, спробуй!

— Пустіть! Випустіть мене! — Ліза просилася, але голоси були невблаганні. Нащо випускати жертву, коли гра в самому розпалі? Коло щільнішало. Вона крутилася дзигною. Штурхани, образливий сміх, колючі вигуки: все напосідало, затуляючи світ. Жертва стиснула кулачки й кинулася вперед, мало не збивши з ніг одного зі своїх катів.

— Стій! Здуріла? Тобі все одно нема куди бігти!

— Відчепіться від мене! — вигукнула, тікаючи. Від швидкого бігу перехоплювало подих й відчутно кололо в правому боці, але спинятися не можна було в жодному разі. Голоси залишилися за спиною, затихаючи в тінях вузьких провулків. За будинками вигулькнув пляж: сіра смужка скель і широкий розчерк темно-синьої фарби. Сонце готувалося пірнути за горизонт. Ноги вгрузали в пісок, кожен крок давався взнаки. Дівчина захекалася, з'явилася задишка, але вона не спиняла бігу. З тугої коси злетіла резинка — густе волосся розсипалося по плечах, а шия вмить спітніла.

Ліза не помітила високого корча, зашпорталась і впала. Коліна одразу запекли вогнем: вона здерла шкіру до крові. Дівчина стиснула зуби, рвучко підвелася й побігла далі. В сандалях уже було повно піску, він забився під джинсову тканину коротких шортів, скрипів на зубах — сухий і солоний. Запорошив очі. Ліза зупинилася й стала швидко-швидко терти повіки. Вона не збиралася плакати, звісно ні. Це все через пісок. Невдовзі їй виповниться п'ятнадцять — хіба такі дорослі дівчата скиглять? Просто потрібно якнайшвидше вимити пісок.

Витерши ніс рукавом сорочки — з нього теж чомусь потекло, — дівчина підійшла до стежки на розлогодному схилі й зупинилася. На її улюбленому місці вже хтось був. Турист? Що він забув біля Тридиву? Трохи далі є пляж з усіма туристичними забаганками: надувні гірки, катамарани, човни, палатки з шаурмою та пивом. Нащо було сюди лізти? Ліза копнула перший-ліпший камінь, і той слухняно відскочив

убік. Йти назад аж ніяк не хотілося. Тому вона спустилася, навмисне голосно човгаючи ногами, як старезна бабця, й повільно попрямувала вздовж скель, стискаючи покусані губи в тонку нитку. Всередині кипіло обурення навпіл із образою. Нечесно!

Нечесно! Це було її місце! Тільки її та моря, і ще невеликих списаних військових катерів, які було дешевше замінити, ніж полагодити. Поряд із Туманівкою — невеликим містечком, де вона уже майже рік жила разом із батьками, — розташувалася військово-морська база з кораблями та підводними човнами. А неподалік було «кладовище» військових суден, але там Ліза так жодного разу й не побувала. Їй чомусь не хотілося тривожити спокій сплячих морських машин, які колись віддано служили своїм капітанам. Загрузлі у хвилях, вони, напевне, й досі чекали, поки хтось гукне: «Повний уперед». Здавалося, якщо вона піде туди — може залишитися там, де зупинився час. Тато якось сказав, що там живуть примари. Моряки після смерті повертаються на кораблі, на яких колись виходили в море, й залишаються з ними на вічній вахті. Ліза мимоволі здригнулася: від згадки про привидів руки миттєво вкрилися сиротами.

Списані катери чомусь залишили на пляжі — нехай і подалі від основного, але не на «кладовищі». Вицвілі, пошарпані сірі кораблі з чорними якорями, але вже без рятівних кругів і всієї іншої амуніції, один за одним шеренгою напівлежали просто на піску й камінні пляжу. Все, що можна було зняти чи відкрити, вже давно знято й відкрито. Всередині доживали віку залишки приладів із кольоровими дротами, що стирчали врізнобіч. Один із катерів лежав на боці, інші стояли, наче вкопані під кутом.

Улюбленцем Лізи був FANTOM. Кілька літер — А, N та O — були напівстерті, але напис усе ще можна було розібрати. Це був корабель сірого кольору, з червоною ватерлінією і чорним ланцюгом якоря. Хтось прив'язав канат, щоб було простіше на нього вилізати. Гостре дно трохи занурилося в пісок та каміння, тому корабель ніби розлігся на боці — на нижній половинці вістря. Можна було залізти і всередину. Там дівчина зазвичай сиділа майже до сутінків, розглядаючи море та небо.

Та зараз Лізу не цікавили кораблі, вона хотіла залишитися наодинці з морем. А їй заважали! Єдине місце, єдину радість — і ту відібрали! Ну

що за день такий? Дівчина стиснула руки в кулачки й підійшла ближче. Та з кожним кроком пальці розтискалися, а злість поступалася місцем подиву й чомусь іще — ніяковості.

На березі, за крок від води, стояв візок. Море намагалося дотягнутися мокрим язиком до великих блискучих коліс, але безсило відповзало назад. До квадратної чорної спинки кріпилися дві довгі ручки, що робило візок схожим на чудернацького кролика. У візку сиділа жінка у світло-блакитних джинсах і зеленій футболці. Її обличчя ховалося під крилатим солом'яним капелюхом. Кілька соломинок вибилися з нього й смішно тремтіли під вітром. Ліза опустила погляд. Коліна незнайомки були прикриті червоним картатим пледом. І як їй не гаряче? У Лізи вдома лежав такий самісінський — вона постійно куталася в нього, коли їй було особливо сумно. В його теплій темряві завжди ставало легше. А ще — вона ховала під ним солодоці.

Якщо цій жінці подобаються такі пледи, вона точно не може бути поганою. Дівчина підійшла ближче. Сонце от-от мало зайти за обрій. Вона скинула сандалі і зайшла в море по щиколотку. Вода була тепла, навіть трішечки гаряча. Як перед штормом. І жодної хвили — повний штиль.

— Я хочу скупатися, можна? — Ліза несподівано для себе заговорила й озирнулась.

Губи незнайомки не розтиснулися, навіть поза не змінилася. Її руки вільно лежали на підлокітниках. Довгі музикальні пальці не ворушилися.

Ну й нехай! Навіщо їй дозвіл якоїсь дивної жінки? Дівчина стягнула сорочку й шорти й кинулася до моря. Подряпини на колінах відразу нагадали про себе пекучим болем, але вона стиснула зуби і пірнула в солоні хвилі, смішно відфоркалась і стрімко попливла вперед. Тут не треба було довго шукати глибини — вона була вже за крок від берега: оманливо-безпечна. Темно-синій закритий купальник зливався з водою. Плавні розмірені рухи руками й ногами. Так, як у дитинстві навчив тато. Дихати носом, тримаючи його над водою, міцно стулити губи — і ніяких тобі розмов.

Сонце сідало довго. Легкий бриз посилювався, море вкривалося брижами, наче його тривожила людська метушня. Довгі промені ковзали по воді, від чого вона ставала світлою й непрозорою, ніби

парне молоко. Плавай собі досхочу — аж доки губи не посиніють. Дівчина дивилась у далину: у штиль вона здавалася безмежною, навіть для такого маленького моря.

— Я поплавала, — радісно повідомила Ліза, виходячи з води. Настрій впевнено торкнувся позначки «чудовий», і ним захотілося негайно поділитися. Хай навіть із цією жінкою, яка несподівано опинилася в місці, де її не мало бути. Спускатися з Тридиву до моря треба було повільно й обережно, ретельно вибираючи місце для наступного кроку. Доріжка була вузькою і дуже незручною для візка. Напевно, їй таки хтось допоміг. Але чого тоді залишив тут на самоті? Наче в сюжеті чудернацької книжки. Дівчина гмикнула: застара вона для «Аліси в Дивокраї», хоч і дивна.

Незнайомка не відповідала. Її мовчання видавалося загадковим. Нараз Лізі стало дуже важливо, щоб їй відповіли. Все одно — що. Вона покусала губи:

— Хоча вам це, напевно, зовсім не цікаво. — Дівчина опустила навпочіпки й помацала кишені своїх шортів. В одній із них мало бути ще півшоколадки, яку вона не доїла зранку. Пальці торкнулися теплої фольги: трохи підтопилася на спеці. Вона обережно розгорнула обгортку. Рот миттєво наповнився слиною. Ліза задоволено усміхнулась. Шоколад — це те, що треба. Особливо тоді, коли на твоє запитання немає відповіді.

— Ти молодець, — голос у жінки був плавний і тягучий.

— Що? Ой, чорт! — Дівчина від несподіванки випустила шоколад із рук. Ліза притьмом підняла плитку і швидко запхала її до рота, проказуючи про себе дитячу лічилку: «Що недовго лежало, те аж ніяк не впало». Навіть не пережовуючи, вона проковтнула солодощі й знічено подивилась на жінку: ще подумає, що вона якась божевільна... Але почуте здивувало її.

— Я кажу, що ти молодець. — Незнайомка також обернулася до Лізи, і дівчина побачила привітну усмішку на блідому обличчі. На вигляд жінці було років п'ятдесят, але вона здавалася стомленою й виснаженою. — Перш ніж щось зробити, завжди треба питати дозволу.

— Але це ж просто море! — Пісок хрустів на зубах, але сплюнути його дівчина чомусь соромилася.

— У моря — особливо. Ти вже така доросла: хіба не знала, що все навколо живе?

— Море — живе?

— Подивися, воно дихає. — Жінка поклала руку на груди і зробила глибокий вдих. — Ось так: набирає багато-багато повітря в легені й видихає. З кожним видихом хвиля накочується на берег, а з кожним вдихом — знову повертається назад. А ти коли-небудь розмовляла з морем?

— Ну, розмовляла. — Ліза знизала плечима. Звісно, розмовляла. І не раз. Останнім часом лише з морем й можна було нормально поговорити. — Але воно тільки слухає...

— Ні, іноді відповідає. Коли раптом хвилі біля берега посилюються — море не погоджується з тобою й навіть трохи свариться, — жінка усміхнулася. — Насправді тут немає ніякої містики — все зрозуміло. Вдалині пройшов корабель, а хвиля від нього дісталася берега. Утім, так мають думати тільки нудні старигані. — Вона весело підморгнула дівчині. — Тому я впевнена, що море — це жива істота.

— А пісок? Пісок — теж живий? — Ліза дивилася на розсипчасту жовто-сіру масу під ногами. Між піщинками періодично траплялися дрібні камінчики, а іноді — навіть великі каменюки. Через одну з таких вона кілька днів тому боляче забила великий палець на нозі. Кінчик нігтя навіть трішки посинів. Мама спершу налякала, що він відпаде, але відразу заспокоїла, що на його місці виросте новий.

— Так. — Жінка ствердно кивнула, наче дівчина запитала її про щось очевидне.

— Тоді можна я сяду? — запитала Ліза і рвучко опустилася на пісок. Вона не любила стояти, коли хтось сидів: відчувала себе наче винною в чомусь. Але відразу ж схопилася на ноги: там, куди вона хотіла всістися, між піском заховалися гострі колючки. — Так нечесно! — Вона копнула пісок. — Я ж запитала!

— Ти не дочекалася відповіді.

— А скільки треба чекати? — Дівчина закопилила губки. Терпіння ніколи не було її сильною стороною: завжди хотілося всього й відразу.

— Ти сама зрозумієш. — Жінка притулила голову до спинки візка й махнула рукою. — Спробуй іще раз.

— Ну добре... Можна я сяду? — промовила дівчина і, уважно оглянувши пісок під своїми ногами, сіла.

— Бачиш, у тебе вже виходить.

— Та я ж сама перевірила, чи там нема колючок!

— Це й була відповідь на запитання. Якби тобі не дозволили, там знову опинилися б колючки. Певне, гостріші за попередні.

— Ви — дивна, — пробурмотіла Ліза.

— Кожен дивний по-своєму. Насправді у світі немає жодної цілком звичайної людини.

— Правда?

— Хіба твої однокласники чи вчителі — не дивні?

— Вони — нормальні, — дівчина виділила особливим тоном останнє слово й зітхнула. Це вона була не такою. Інакше чого вони називали її...

— Не вірю. — Капелюх заперечливо хитнувся. — Згадай. Хіба ти не спостерігала за ними? Ніколи не помічала нічого дивного в їхній поведінці?

Ліза пожувала кінчик прядки волосся. Якщо згадати, жінка таки мала рацію. Просто раніше вона ніколи про це не замислювалась.

— Наша керівниця завжди надягає різні шкарпетки під черевики й думає, що цього не видно. Сергій, коли дивиться на годинник, щоразу додає всі цифри. Юля ніколи не їсть із мокрого посуду в їдальні. Сашко іноді розмовляє сам із собою, коли думає, що його ніхто не чує. Маринка постійно миє руки. Дан перед тим, як іти сходами, каже, що зараз він точно впаде, і робить вигляд, що йому страшно. — Ліза усміхнулася. — Проте він ніколи не падає. Він просто дуркує!

— А ти питаєш дозволу поплавати в морі у людини, яку вперше бачиш. Хіба це не дивно?

— Страшенно дивно, — дівчина весело розсміялася. Розмовляти з цією жінкою було так легко і приємно — від цього настрої ставав ще ліпшим, хотілося жартувати й розповідати щось таке... Про що ніхто не знає. — Але чомусь добре! — додала змовницьким тоном.

— Звісно, що добре! — Жінка теж усміхалася. — Дивацтва — це завжди добре.

Навколо сутеніло. Ліза підвелася, обтрусилася з речей пісок, одягнулася, підійшла до води й тихенько мовила:

— На добраніч, море!

Вслухалася в шелестливий шепіт й задоволено обернулася до жінки.

— Ну, я піду?

— Я тебе не тримаю, — жінка кивнула. Її пальці швидко барабанили по підлокітнику.

Це було трішки образливо, і Ліза відвернулася. Море майже підібралося до візка. Дівчина згадала, як одного разу під час прогулянки не встигла до припливу піднятися на скелі. Пощастило, що поруч був тато — назад вона поверталася в нього на плечах. Татові води було по груди. Ліза перекотилася з носка на п'ятку і назад, розглядаючи горизонт. Під час шторму хвилі майже повністю затоплювали катери. Їх утримували лише якорі, глибоко закопані в пісок. Але зараз море було спокійне — дійде до ватерлінії, не вище. А цю жінку точно накриє з головою. Може, запропонувати пересунути візок? Раптом море її потягне за собою? Що, як вона не вміє плавати? Вона ж не вибереться сама. Хоча...Може, вона тільки цього й чекає? На мить дівчині стало страшно за цю незнайомку.

«Я тебе не тримаю». Слова прозвучали, наче крижаний душ.

От і чудово! Не буду! Ліза стулила губи і стала збирати розпущене волосся в косу. Дивна, дуже дивна жінка. Це добре?

Дорога назад здавалася довшою. Так було завжди — притьмом бігти до моря й плентатися додому, ледве пересуваючи ноги. Вологі шорти неприємно прилипали до шкіри, яку стягнула морська сіль. Рани на колінах майже не нагадували про себе. Дівчина купила собі в ятці морозива і проковтнула його за два укуси. До будинків поверталися поодинокі стомлені відпочивальники з надувними кругами в руках і обпеченими обличчями. Сусіди радо приймали приїжджих, однаково Туманівка була малозаселена, а тому дешевий відпочинок тут чекав на кожного гостя. Добре, що чутки про містечко ширилися повільно, і Туманівка залишалася ще напівдикомою.

Ліза протиснулася крізь дірку в зеленій огорожі й підійшла до своєї оселі. Тихенько відімкнула вхідні двері, переступила поріг і збиралася навшпиньки піднятися до себе, коли двері кімнати батьків прочинилися, перегородивши їй дорогу. У проході стояла мама. Її гладеньке пряме волосся було зібране у недбалу гульку. Обличчя блищало від жирного крему. Світлих брів і вій практично не було

видно. Карі очі світилися від злості. На білій футболці яскравіло кілька червоно-рудих плям — сліди від помідорів. Мабуть, вечеряли томатною підливкою з макаронами: сьогодні ж четвер. Мама схрестила руки на грудях й підкреслено байдуже спитала:

— Уже повернулася? І де ти була?

— На Тридиві, — Ліза говорила тихо. Здавалося, тиша загусла в повітрі, і вони з мамою теж загусли в цій щільній тиші, і годі було вивільнитися з тих важких пут, щоб зрушити з місця.

— А хто тобі дозволив лізти на скелі? — Байдужість зникла в одну мить. Мамин рот скривився, ніби вона от-от заплаче. Брови негарно зійшлися на переніссі, від чого бридкі зморшки перекроїли чоло.

Від тону маминого голосу сльози самі підступали до горла.

— Сама собі дозволила. — Ліза вщипнула себе за стегно й скривилася. Зате біль допомагав не розплакатись.

— Чого ти кривишся? Чого ти завжди кривишся? Не подобається, що тобі говорять?

Із кімнати вийшов похмурий тато. На переніссі — темний слід від окулярів. Очі злегка почервоніли. Мабуть, сидів за книжкою. Тато зазвичай любив читати після роботи, у нього був чималий список книжок до прочитання і справді чудова бібліотека. Він помасував собі потилицю: від криків у нього завжди боліла голова. Батько ніколи не підвищував голосу, проте боляче карав ременем. Краще б кричала мама. От і зараз кинув тихо, але від цього стало ще гірше:

— Якщо ти така самостійна, сама собі готуй вечерю і сама заробляй гроші! Твої однолітки певно не сидять у батьків на шії!

Це було дуже образливо — так образливо, що вже ніякі щипки не допомагали. Сльози захлеснули її з головою однією потужною хвилею. Ліза зірвалася на крик, розтираючи вологу по вмить почервонілих щоках:

— Мені від вас нічого не треба!

Двері зачинилися з оглушливим гуркотом. Ліза побігла нагору, перескакуючи через дві сходинки, й зачинилася зсередини на ключ. Притулилася спиною до дверей і сповзла на підлогу. Перша хвиля сліз поволі відступала. Дівчина ще схлипувала, але з кожною секундою дедалі тихіше й тихіше. Образа на батьків маленьким чорним клубком скрутилася десь у районі шлунка, який одразу про себе нагадав

невдоволенням бурчанням. Ліза покрутила головою, розминаючи шию: вона завжди максимально стискалась і зіщулювалась, коли на неї кричали, а коли приходила до тям — втомлені м'язи відразу починали нити.

Добре, що в неї завжди було місце, яке належало тільки їй. Стінка з безліччю шафок, ліжка з м'якою спинкою, килим біля ліжка і дві подушки на підлозі — на них можна було розлягтися разом із ноутбуком, широкі полиці з книжками в кольорових обкладинках — майже всі пригодницькі або романтичні, глобус на тонкій ніжці й акваріум із рибками, подарунок тата — замість цуцика. Ліза схлипнула, але підвелася й постукала пальцем по склу. Перламутрові неони¹ жили у своєму власному світі й не звертали на господиню ніякої уваги. Інша річ — собака...

Мама була категорично проти. Вона не любила собак. Мама взагалі багато чого не любила. Не любила мансарду — казала, що відчуває там себе незатишно, ніби на неї щось тисне й от-от упаде стеля. Але Ліза знала, що мамі просто ліньки було підніматися надто високими сходами. У мами завжди був план — на щодень і на все життя, і вона страшенно не любила, коли щось ішло не за графіком. Коли тато запізнювався на вечерю, коли Ліза не встигала вчасно зробити домашнє завдання чи поскладати речі за кольорами. Може, мама не любила і її?..

Дівчина насипала рибкам корм і дивилася, як вони жадібно хапають його. Ось це життя! Весь час плавати та їсти, ну і ще дихати — якщо не забудуть виплисти догори до бульбашок із киснем. Точно! Вона забула про їжу! Ліза витягла з-під ліжка бляшанку з колою. Шипуча рідина приємно поколювала горло. З другої шухляди столу з'явилася пачка чипсів. Великий шарудливий пакет. Вона вкинула першу жменю до рота й задоволено захрумтіла: нарешті життя набирало сенсу!

Ліза стягнула сорочку та шорти, недбало повісила одяг на спинку стільця. Ковзнула поглядом по нозі: окрім здертих колін, на стегні наливавсь кольором свіжий синець. Нова галактика в її маленький всесвіт. Уже четверта. Дві трохі вище зап'ястку й одна на боці — щоправда, вже гидотно-жовтого кольору. Ще кілька днів — і вона зникне. Дівчина пірнула в улюблену піжаму у вигляді кролика,

помахала коротким пришитим хвостом й усміхнулася. Погладила чорний лакований ноутбук, відкрила його й наклацала пароль. Запустила соцмережу, яка з готовністю відкрила профіль із ніком «Лілі». Під власним іменем вона вже давно не сиділа, це була її чергова нова сторінка. Минулі блокували або за депресивні дописи, або за те, що мучителі — знаходилися й такі — перетворювали її віртуальний світ на віртуальне ж пекло. Ліза ковтнула слину і покрутила ролик мишки.

На головній фотографії була вона. Вигоріле світле розпущене волосся, позаду яскраво світить сонце. Перший знімок, який вона зробила тут. І єдиний вдалий. Очі й ніс, всипаний огидним ластовинням, затуляє долоня, видно тільки по-дитячому пухкі губи. Так вона навіть симпатична. Інакше чому б до неї кожного дня хтось просився в друзі? Ліза заблокувала кілька бородатих арабів — обвішані золотом, вони занадто наполегливо пропонували свою компанію. Відкрила віконце з повідомленнями. Білий Кит був у мережі.

— Тут? — надрукувала швидко, поки він не зник.

— Завжди тут. Якщо я тобі потрібен.

Ліза усміхнулася і струсила крихти з підборіддя. Запустила плеєр. З великих салатових навушників полилася тягуча мелодія *Tricky «Hell is around the corner»*², схожа на густий гарячий шоколад. Голова сама стала кивати в такт. Пальці швидко пробігли по клавіатурі. Жовті стікери на клавішах *Enter* і чотирьох стрілках майже стерлися. Треба наклеїти нові. Якщо мама дасть грошей...

— Ясно, що потрібен. Особливо сьогодні.

— Батьки?

— Вони мене вже дістали! Якщо я їх так злю, то нащо взагалі народжували? Але я вже майже заспокоїлася...

— Після розмов зі своїми я думаю так само. Зате маю цікаву ідею, як із цим боротися. Щоб думали, що говорять, і нарешті пошкодували. Яюсь поділюся. А зараз... Я б хотів бути поруч, щоб заспокоїти тебе.

Білий Кит був надто милим, щоб бути правдою. У животі щось залоскотало. На мить перехопило подих. Як тоді, коли вона намагалася зробити «сонечко» на гойдалках і розгойдалася сильно-сильно — під

час кожного руху вниз живота лоскотно поколювали маленькі голочки.

Ліза почервоніла й укинула ще жменю чипсів до рота. Треба було терміново змінити тему. Пальці зависли над клавіатурою, але співрозмовник її випередив:

— Знову була на морі?

— Ага, — дівчина машинально кивнула, друкуючи відповідь.

— Мабуть, це було дуже гарно — ти, захід сонця і море.

Ліза мрійливо заплющила очі й стиснула пачку: чипси ламалися з мелодійним хрускотом. Кит умів робити компліменти: навіть якщо це неправда — бо правдою це ніяк не могло бути! — йому все одно хотілося вірити.

— Я зовсім не гарна. — Ліза стиснула руки в кулачки. Вона повинна бути чесною, особливо з ним. Йому вона брехати не може.

— Для мене ти найгарніша.

Дівчина всміхнулась. Співрозмовник був упертим, і їй це в ньому страшенно подобалося.

— Ти змушуєш мене червоніти. Так нечесно!

— Нечесно, що ти зараз далеко.

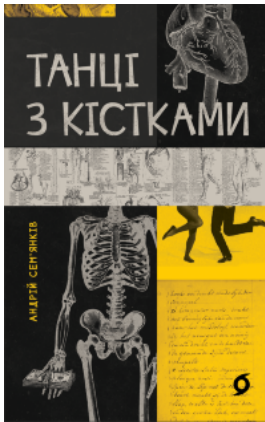
— І ти. Що робив сьогодні?

— Був на футболі. Забив кілька голів — мій талісман завжди зі мною, пам'ятаєш? — Кит надіслав фото брелока з футбольним м'ячем.

— У мене такого немає, може, треба завести?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

[Танці з кістками](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ